

Harabagiu, este o băiețoasă, independentă și iubește fotbalul. Visează să ajungă în echipa națională a Suediei, motiv pentru care își petrece majoritatea timpului în fața televizorului cu câte un joc electronic. Sora ei, Sara, interpretată de Ermina Burciu, are 16 ani și este libertină. Calcă pe urmele mamei sale în ceea ce privește atracția pentru bărbați și își complică viața ca orice adolescent la pubertate. Linda, în interpretarea Danielei Nane, are 32 de ani și a crescut singură două fete pentru că tatăl a dat bir cu fugiții. Este stresată, confuză în momentul în care are de luat decizii importante și nu poate găsi o cale de înțelegere între tinerele cu care viețuiește într-un amărât de apartament, și cea care îi este mamă. Interpretată de Valeria Sitaru, Karin este mama Lindei. Nu are niciodată un cuvânt bun de spus la adresa educației fiicei și nepoatelor sale, este dezamăgită și descumpănită de modul acestora de a supraviețui. Se poartă ca o doamnă, dar știe că farmecul ei a pierit o dată cu maturitatea fiicei, care și-a crescut cu greutate cei doi copii. În fine, străbunica, Gerd, interpretată de Janine Stavarache, este amicală, binevoitoare, în pas cu moda, și se pricepe să înscrie goluri la jocul strănepoatei ei.

Exceptând micile jovialități permise de text, regia Adrianei Zaharia nu aduce un plus față de o dramaturgie suedeză contemporană mai puțin complexă. Eva Massiri a mai scris patru piese, prezentate pe scene nordice, și a tradus din engleză două texte semnate de Sarah Kane și Shelagh Stephenson. Cred că este nevoie în această dramaturgie de ceva mai mult decât văicăreala plicticoasă uneori a unor oameni descumpăniți și neîmpliniți, care nu-și găsesc rostul și nici poziția necesară unor convingeri, a unui crez în ceva sau în cineva. Interpretarea actorilor, profesioniști sau nu, lasă loc imaginii unei seri telenovelistice petrecute în fața unor scaune frumos rostuite pe scenă, lângă suflarea caldă a unui public curios și mulțumit de gratuitatea vizionării și... cam atât. Ceea ce mă face să cred că va mai trece destulă vreme până când se va mai scrie în literatura noastră și a lumii un text contemporan relevant, bine structurat, cum sunt, din păcate, dacă mă gândesc la spațiul nostru, doar cele ale unui Cărtărescu sau Zografi, iar dacă mă gândesc la alte spații... nu-mi vine nimic în minte!

Teatrul ACT – Girl Power de Eva Massiri. Regia: Adriana Zaharia. Cu: Daniela Nane, Janine Stavarache, Valeria Sitaru, Cătălina Harabagiu, Ermina Burciu. Data reprezentației: 4 octombrie 2003.

A fost odată...

A fost odată o zi însorită de toamnă. Și eu eram în parcul Cișmigiu. Și în jurul meu roia ca un stup de albine o ceată de copii. Și se făcea că Teatrul de Marionete din Arad venise acolo, ca prin minune, și prezenta suita de spectacole „Teatrul mic pentru cei mici” cu poveștile *Prințul instalator* după Hans Christian Andersen, *Scufița roșie* și *Motanul încălțat* după Frații Grimm și, respectiv, Charles Perrault, și *Capra cu trei iezi* de Ion Creangă. Și, pentru că farmecul spectacolului a ținut în mare măsură de atmosfera „explozivă” a tinerilor susținători „la locul faptei”, mă gândesc să vă prezint basmul *Motanul încălțat*. Actorii, îmbrăcați în kimono-uri negre, s-au instalat într-un crâng luminos și ciripos, într-o căruță fără cârmaci, unde Adriana Grand a construit frumoasa căsuță a poveștilor, din lemn, cu emblema celor două măști, cu draperii finuțe de catifea roșie, cât să atragă privirile și să se potolească o clipă „gălăgia”. S-a potolit, într-un târziu, la insistențele celor mari și, din spatele

unor umbreluțe viu colorate, cu mișcări șerpuitoare, hipnotizante, apar feciorii morarului, iar la urmă unul mic, mic de tot, cât o boabă, cu moțul atârând a înțelepciune drept în mijlocul capului, cu ochii mari și jucăuși, cu un picior din pânză bătând nervos în podea din pricina „avutului“ primit. Iar acesta, o biată mătă zgribulită care se transformă într-un motan chipeș cu ciuboțele roșii ca para focului care-l poartă în lumi nebănuite pentru a-și salva stăpânul de sărăcie.

Se mai făcea că a trebuit să treacă motanul printre străji sculptate care păzeau pe banda rulantă din lemn castelul viitorului socru pofticios de potârnică agățate ca niște pampoane de puf prin aer. Regele slăbănog avea și-o fată, ceva mai plinuță, dar cu inimă de aur. Ea va împrumuta haine noi viitorului soț și hainele nu s-au lăsat așteptate și au venit pe umerase mânuite de kimono-uri cu dibăcie. Iar motanul Klaus – căci așa-l cheamă pe eroul meu – a câștigat lupta în fața vrăjitorului transformat într-un dragon fosforescent, cu artificii la aburii nasului, care îngheață încet-încet inima micuților de lângă mine. Trebuie neapărat să vă mai spun că turnul marelui vrăjitor crește treptat sub ochii noștri, ca un cub de piatră care nu se sfarmă niciodată. Că așa este povestea. Și povestitorul ei a spus în final că fata s-a măritat cu feciorul morarului sărac. Și asta numai datorită motanului care a rămas la curte. Și că morala ar fi că atunci când are puțină înțelepciune, omul capătă puterea de a se descurca în orice situație. Și, în timp ce eu puneam morala pe seama lui Frunză, mamele din jurul meu puneau morala în urechea copiilor.

Teatrul de Marionete Arad – Teatrul mic pentru cei mici (Teatru ambulant de marionete): Capra cu trei iezi, Scufița roșie, Motanul încălțat, Prințul instalator. **Dramatizări după Ion Creangă, Frații Grimm, Charles Perrault și Hans Christian Andersen.** Regia: Victor Ioan Frunză. Muzica: Cari Tibor. Decorul, marionetele și recuzita: Adriana Grand. Datele reprezentațiilor: 18, 19 septembrie 2004.

Ion CAZABAN

Clipa cea repede (3) (momentul schimbării)

Uneori, schimbarea este evidentă de la începutul spectacolului. Nu mai recunoaștem piesa citită, nici modul în care am văzut-o montată odinioară. Comparat cu el însuși, așa cum îl știam din realizările anterioare, putem observa că regizorul abandonează modalitatea scenică prin care se afirmase. Sau actorul apare într-un rol pentru care nu-l socoteam potrivit, acum arătând însă nebănuite resurse, o proaspătă expresivitate. Unul din comicii noștri, inconfundabil, inconfundabil – mă gândesc la Birlic – a fost distribuit, de câteva ori, în roluri grave, diferite de acelea în care era aplaudat de obicei. Prin contrast cu interpretările memorate de noi, implicat acum într-o dramă existențială, într-o melodramă fără ieșire, el dădea o acuitate specială, surprinzătoare, momentelor tragice. Acestea ar fi schimbări imediat sesizate, adesea de la ridicarea cortinei. Altele se lasă așteptate, cer să fie asimilate pe îndelete, după o treptată înțelegere, ori,